

Obcowanie. Manifesty i eseje - Przemysław Dakowicz

Tom Obcowanie. Manifesty i eseje jest zbiorem wypowiedzi programowych, esejów, notatek i rozmów, które koncentrują się wokół zasadniczych pytań o kondycję i kształt kultury na przełomie wieków XX i XXI.

PRZEMYSŁAW
DAKOWICZ
OBCOWANIE
MANIFESTY I ESEJE

Tom Obcowanie. Manifesty i eseje jest zbiorem wypowiedzi programowych, esejów, notatek i rozmów, które koncentrują się wokół zasadniczych pytań o kondycję i kształt kultury na przełomie wieków

XX i XXI. Zadającym pytania i poszukującym diagnoz autorowi kultura jawi się jako continuum, jako przestrzeń nieprzerwanej rozmowy teraźniejszości z przeszłością, jako dialog rozmaitych stanowisk i punktów widzenia.

Przemysław Dakowicz

Obcowanie. Manifesty i eseje.

Rok wydania: 2014

Wydawnictwo Sic!

Książka została objęta patronatem Teologii Politycznej.

W części pierwszej autor zastanawia się nad stanem polskiej kultury po komunizmie, pytając o kształt zbiorowej świadomości Polaków, a także o to, czy i jaka tożsamość jest nam dzisiaj potrzebna. Istotny punkt odniesienia dla tych rozważań stanowi myśl poprzedników, m.in. Maurycego Mochnackiego i Stanisława Brzozowskiego, a także twórców współczesnych (Rymkiewicz, Polkowski).

W części drugiej autor podejmuje próbę wskazania i opisanego źródła obecnego kryzysu w sferze duchowości. Interesują go jednostkowe, celne artystycznie próby zaradzenia owemu kryzysowi, wysiłki zmierzające do odbudowania w literaturze/sztuce epistemologii i aksjologii wyrosłej z tradycji chrześcijańskiej. „Bohaterami” tekstów składających się na tę część rozważań, zatytułowaną Nowoczesność schizofreniczna, są twórcy tej miary, co Vincent van Gogh, Thomas Merton czy Czesław Miłosz. W notatkach, które dały tytuł całemu działowi, zaprezentowany został projekt nowego języka literatury, który posiadałby zdolność mówienia o współczesności bez utraty kontaktu z tradycją.

Teksty składające się na tom Obcowanie. Manifesty i eseje wyrosły z postawy, którą autor definiuje jako „otwarcie na dialog, gotowość do uczestniczenia w sporze o wartości zasadnicze, tęsknotę za czymś, co usiłuje nazwać paradoksalne słowo widniejące na okładce książki”.

Przemysław Dakowicz - ur. w 1977 r. w Nowym Sączu; poeta, krytyk literacki, historyk literatury; doktor nauk humanistycznych; adiunkt w Katedrze Literatury i Tradycji Romantyzmu Uniwersytetu Łódzkiego; w latach 2010-2013 także wykładowca literatury współczesnej na Uniwersytecie Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie; stały współpracownik dwumiesięcznika literackiego „Topos”. Od 2013r w „Gazecie polskiej codziennej” publikuje cotygodniowy cykl „Afazja Polska”.

Zbiory wierszy:

- Süßmayr, śmierć i miłość (2002);
- Albo-Albo (2006);
- Place zabaw ostatecznych (2011);
- Teoria wiersza polskiego (2013);
- Łączka (2013);
- Boże klauny (2014);

Książki historycznoliterackie i krytycznoliterackie:

- "Lecz ty spomnisz, wnuku". Recepcja Norwida w latach 1939-1956. Rzecz o ludziach, książkach i historii (Instytut Badań Literackich PAN, 2011);
- Helikon i okolice. Notatki o poezji współczesnej (2008).

Nominacje i nagrody:

- nominacja do nagrody poetyckiej im. Ks. J. Twardowskiego (za tom "Albo-Albo");
- nominacja do Nagrody Literackiej Miasta Stołecznego Warszawy (za tom "Place zabaw ostatecznych");
- nominacja do Nagrody Literackiej Polskiego Towarzystwa Wydawców Książek (za tom "Place zabaw ostatecznych");
- nominacja do Nagrody Poetyckiej 'Orfeusz' im. K. I. Gałczyńskiego (za tom "Place zabaw ostatecznych").

Link do strony Wydawnictwa Sic!